

[Forsvarsministeren.]

ning eller paa et senere Tidspunkt til en endelig Ordning.

Spørgsmaalet om Tjenestetiden har jo ganske rigtigt optaget meget lang Tid i de Overvejelser, som Udvalget har haft. Maa jeg om dette Spørgsmaal sige, at jeg er enig i de Betragtninger, der er fremsat baade af det ærede Medlem Hr. Paul Holt og af det ærede Medlem Hr. Starcke om, at dette Spørgsmaal er et praktisk og objektivt Spørgsmaal, og jeg tror, at man ogsaa fra Udvalgets Side er enig om at betragte det ud fra et saadant Kriterium. Det har jeg da for øvrigt ogsaa gjort i den Tid, jeg har haft den Ære at administrere denne Lovgivning.

Som man ved, bygger selve Budgetterne, ogsaa det Budget, som var anlagt, for den nuværende Regering tiltraadte, paa en Tjenestetid paa 12 Maaneder. Imidlertid er der igennem den Administration, som jeg har haft med at gøre, indført en Tjenestetid, der har varieret for de Styrker, der kom ind i November 1945 og fremefter, fra 10½ Maaned til ca. 11 Maaneder, ligesom jeg har gennemført en Reduktion af selve de indkaldte Styrker til Hæren med ca. 20 pCt., regnet fra November i Fjor, sammenlignet med det foregaaende Aar.altsaa, jeg mener, at man kan tage ganske lidenskabsløst, praktisk og objektivt paa dette Spørgsmaal, og det saglige Moment, der efter min Mening i Forbindelse med Spørgsmaalet om den fremtidige Tjenestetid maa blive afgørende, er naturligvis det rent objektive Spørgsmaal, om de Opgavers Art og Omfang, som vi nu engang har, i Forbindelse med Spørgsmaalet om at udnytte de Midler, som stilles til Raadighed for de militære Budgetter, skaber Umulighed for en forsvarlig Uddannelse, saaledes at Landet paa ethvert Tidspunkt har det nødvendige Beredskab. Alt dette vil formentlig ogsaa føre til en Drøftelse af de Muligheder, der maatte foreligge og komme til at foreligge i nærmere eller fjernere Tid, om en Aflastning af de ekstraordinære, uddannelsesmæssigt forstyrrende Vagtopgaver, der nu varetages af de danske Værn. Jeg har givet Tilsagn om — og det vil jeg, som sagt, gerne bekræfte —, at hele dette saglige Spørgsmaal underkastes en saglig Drøftelse. Først en saglig Undersøgelse af de Myndigheder, der har Ansvar for Marken for at praktisere det, som Rigsdagen bestemmer sig til, derefter en saglig Drøftelse inden for Forsvarskommissionen og derefter igen den saglige Drøftelse, som naturligvis ogsaa altid finder Sted i dette høje Ting.

Da der efter min Opfattelse maa være en rimelig Tid for Administrationen paa dette som paa andre Felter til at forberede en eventuel Overgang til nye Regler, maa jeg sige, at Spørgsmaalet om Bemyndigelseslovens Forlængelse for 2 Maaneder i denne Henseende ikke har nogen som helst videregaaende Realitet. Det er ikke alene et Ønske, men ogsaa et Krav fra min Side som den, der i hvert Fald i Øjeblikket har Ansvar for denne Del af Administrationen, at man gør sig færdig med disse Overvejelser i Løbet af Foraaret og Forsommeren, saaledes at den militære Administration kan faa det halve Aar, der skal til for eventuelt at fastlægge de nye Rammer for Uddannelsen og Bevogtningen, som vi bliver nødt til at indføre, for saa vidt vi finder det betimeligt ud fra saglige Grunde at skride til en Ændring af Tjenestetiden i nedadgaaende Retning.

Jeg maa sige, at selve Forslaget om at begrænse Bemyndigelseslovens Varighed i det specielle Tilfælde, vi her drøfter, som sagt mere er en Formalitet end en Realitet, idet alle jo er enige om, at en hvilken som helst Regering, der har Ansvar for disse Forhold, saa længe en varig Ordning ikke er vedtaget, maa have en Bemyndigelseslov at operere med. Om man derfor deler Finansaaret i 2 + 10 Maaneder, i 6 + 6 Maaneder eller en anden Kombination af den evigt lange Talrække, er i denne Forbindelse et underordnet Spørgsmaal. Det reelle, der ligger til Grund, og det, som man til sin Tid kommer til at lade sin Holdning bestemme af med Hensyn til Spørgsmaalet om Tjenestetidens Længde, hvor vi jo alle er af den Opfattelse, at ingen ønsker at have en længere Tjenestetid end absolut nødvendigt til Opnaelse af de Formaal, som vi nu engang skal opnaa og opfylde — det afgørende Moment her bliver, om man under Hensyn til Opgaver og Uddannelse vil være i Stand til at skabe en mere intensiv Uddannelse af det indkaldte Mandskab; end Tilfældet har været i de 2 forløbne Overgangsaaar. Tjenestetidens Længde er nemlig en Funktion af den Intensitet, hvorved man kan drive Uddannelsen, og hvis det er muligt at tilvejebringe her i Rigsdagen — hvad jeg haaber, der maa være Mulighed for — en saadan Tilstand, at vi, baade hvad faste Befalingsmænd angaar, hvad det fornødne Materiel til Uddannelse og den øvrige Udrustning, Kaserner, Skydebaner og alt det, der nu engang hører med til en militær Uddannelse, angaar, kan skabe de nødvendige Rammer, er det klart, at man dermed ogsaa tager det praktiske